

Griffiernr.: **CORRECTIONELE RECHTBANK LEUVEN**

Parketnr.: **De openbare terechtzitting van 10 oktober 2011**
LE 66.RW.200168-06

In de zaak van het openbaar ministerie

TEGEN

1/ , geboren te op ,
wonende te
Beklaagde, ter zitting aanwezig en bijgestaan door Meester , advocaat te

2/ , geboren te op , wonende te
Beklaagde, ter zitting vertegenwoordigd door Meester , advocaat te

Beklaagd, Te , tussen 31 maart 2006 en 20 oktober 2006
als dader of mededader overeenkomstig art; 66 SW :

Op de percelen gelegen te op de percelen gelegen te
eigendom van en.

In overtreding op de artikelen 99, 101, 145 bis, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, thans strafbaar gesteld met artikel 6.1.1. van de Vlaamse Codex ruimtelijke Ordening:

Bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning meerbepaald: in strijd met de vergunning dd. 30 maart 2006 voor het verbouwen van een woning, muren te hebben gesloopt die dienden behouden te blijven

1.DE PROCEDURE

1.1.

De rechtbank nam kennis van:
- de stukken van het onderzoek
- de stukken van beklaagden

1.2.

De rechtbank hoorde:

- Openbaar Ministerie in zijn vordering
- beklaagden op tegenspraak.

2.BESPREKING TENLASTELEGGING:

De tenlastelegging zoals weerhouden in de dagvaarding , is in hoofde van beide beklaagden genoegzaam naar recht bewezen op grond van de materiële vaststellingen in het dossier, de vaststellingen van de stedenbouwkundige inspectie, foto's en het gevoerde onderzoek.

De bewezen verklaarde feiten zijn in hoofde van elke beklaagde opgeleverd door een opzet.

Beklaagde menen dat toepassing moet worden gemaakt van art.21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, omdat de redelijke termijn naar hun mening zou zijn overschreden.

Art. 6, lid 1 EVRM kent aan eenieder het recht toekent om bij het bepalen van de gegrondheid van de tegen hem ingestelde strafvordering, binnen een redelijke termijn gevonnist te worden. De redelijke termijn van art. 6, lid 1 EVRM is van toepassing bij de behandeling van zowel de duur van de procedures van onderzoek, als van de procedures die tot de vaststelling van de gegrondheid van de ingestelde strafvordering leiden.

Het recht om binnen een redelijke termijn gevonnist te worden heeft een dubbel doel, namelijk het bevorderen van een goede rechtsbedeling en het dienen van de belangen van de verdachte, die anders te lang onder de dreiging van vervolging moet leven.

Een beschuldiging kan immers het aanzien, de faam en de eer van de verdachte aantasten en hem fysiek treffen daar de beschuldiging ontmoedigend werkt en ernstige stoornissen zowel van psychologische als van fysiologische aard kan veroorzaken.

In strafzaken moet derhalve de nodige spoed worden nagestreefd, zowel in het belang van de maatschappij in het algemeen, als van de verdachte in het bijzonder, voor wie de zaak niet nodeloos mag aanslepen.

Het begrip redelijke termijn wordt door het EVRM niet bepaald en het is aan de rechtspraak om dit begrip te omschrijven waarbij in het algemeen rekening wordt gehouden met de ingewikkeldheid van de zaak, de houding van de verdachte en de wijze waarop de zaak door de gerechtelijke autoriteit wordt behandeld.

Met betrekking tot het beginpunt van de redelijke termijn werd door de Europese Commissie geoordeeld dat deze begint te lopen vanaf het ogenblik dat de verdenkingen, waarvan iemand het voorwerp is, een weerslag hebben op de toestand van de betrokkene. Van beschuldiging kan reeds sprake zijn vóór de dag waarop de

zaak bij het vonnisgerecht aanhangig wordt gemaakt, zoals bijvoorbeeld de dag van het openen van een onderzoek.

De redelijke termijn wordt in concreto beoordeeld en kan niet worden omgezet in een aantal maanden of jaren en dient te worden onderscheiden van de termijn van verjaring. Het begrip is tevens een feitenkwesitie waarover de feitenrechter soeverein oordeelt.

Het recht op behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn ontstaat vanaf "de vervolging", dit is het ogenblik waarop de verdachte weet dat hij zich moet verdedigen tegen de beschuldigingen die tegen hem worden ingebracht (J.Rozie: Schuldigverklaring bij overschrijding van de redelijke termijn, R.W., 1998-1999, blz.2).

In casu ontstond dat recht op 2 maart 2011, dag waarop de dagvaarding om voor de correctionele rechtbank te verschijnen werd betekend.

De zaak werd reeds op zitting gebracht op 4 april 2011 waar de zaak op verzoek van het Openbaar Ministerie werd uitgesteld teneinde de herstellvordering na te kijken. Zij werd ten gronde behandeld op 12 september 2011 en in beraad genomen.

De redelijke termijn is dan ook niet overschreden.

Gezien het blanco strafregister van beklaagden en gezien hun inspanningen om zich in regel te stellen, kan aan beklaagden het voordeel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling worden verleend.

Het doel van de strafwet schijnt te kunnen bereikt te worden zonder daadwerkelijke strafoplegging.

Zij bevinden zich nog in de voorwaarden om van de gunstmaatregel van de opschorting te kunnen genieten en hebben hiermee hun instemming betuigd.

Naast de veroordeling tot de kosten van het onderzoek waartoe beklaagden hoofdelijk dienen te worden veroordeeld, wordt een verplichte vaste vergoeding opgelegd voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure. Het bedrag hiervan wordt bij koninklijk besluit bepaald in het tarief in strafzaken. Actueel bedraagt deze vergoeding geïndexeerd 31,28 euro.

3.HERSTELVORDERING:

De herstellvordering is zonder voorwerp geworden, aangezien uit recente vaststellingen van de stedenbouwkundige inspectie blijkt dat beklaagden zijn overgegaan tot het uitvoeren van het gevorderde herstel (cfr.schrijven stedenbouwkundig inspecteur dd.03.05.11).

4.TOEGEPASTE WETTELIJKE BEPALINGEN

Bij deze uitspraak past de rechtbank onder meer de volgende wettelijke bepalingen toe:

- 50-65 van het Strafwetboek;
- 194-195 van het Wetboek van Strafvordering;
- 99, 101, 145 bis, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, thans strafbaar gesteld met artikel 6.1.1. van de Vlaamse Codex ruimtelijke Ordening
- 1-3-5-6 wet van 29.6.1964, gew. door de wet van 22 maart 1999
- 91, tweede alinea K.B. 28 december 1950
- 148-149 KB van 28.12.1950
- 4 VT sv
- 2-11-12-13-14-31-32-34-35-36-37-41 wet 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, door de voorzitter aangeduid.

5.UITSPRAAK

Rechtsprekend op tegenspraak en in eerste aanleg.

OVER DE STRAFVORDERING

Verklaart de tenlastelegging in hoofde van beide beklaagden bewezen en gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende drie jaar voor iedere beklaagde.

Stelt vast dat de herstellvordering thans zonder voorwerp is.

Legt aan iedere beklaagde een vergoeding op van 31,28 euro.

Veroordeelt beklaagden hoofdelijk tot de kosten, gemaakt door het Openbaar Ministerie en begroot op 45,82 euro.

Houdt de uitspraak over de burgerlijke belangen – voor zover zij bestaan – ambtshalve aan.

DIT VONNIS WERD UITGESPROKEN in de openbare terechtzitting van de zestiende kamer op de hierboven aangeduide datum waar tegenwoordig waren:

alleensprekend rechter
 substituut-procureur des Konings
 griffier